

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2218

гр. Пловдив, 27.09.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

като разгледа докладваното от Величка П. Белева Въззивно частно гражданско дело № 20225300502438 по описа за 2022 година

Производство по чл. 274 ал. 1 т. 2 вр. чл. 248 ал. 3 от ГПК, образувано по частна жалба на Адвокатско дружество „ Гърбев „ , Булстат 115895125 срещу Определение № 8756/12.08.2022 г. по гр.д. № 18 116/2021 г. на РС – Пловдив **в частта**, с която е оставена без уважение молба по чл. 248 от ГПК с вх. № 56 523/11.07.2022 г. за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, съставляващи адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 2 от ЗА като на дружеството се присъди и допълнително такова съобразно броя на предявените искиове – 2 броя.

Поддържаните оплаквания са за неправилност на определението в обжалваната негова част, искането - за отмяна в тази му част и постановяване на съдебен акт за присъждане на още едно възнаграждение по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 2 от ЗА.

Ответното по молбата търговско дружество „ Изи Асет Мениджмънт „ АД, ЕИК 131576434 е депозирал отговор за неоснователност на частната жалба.

Съдът установи следното:

Частната жалба е допустима – в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, внесена е дължимата ДТ, изпълнена е процедурата по чл. 276 от ГПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

С Решение № 2466 /05.07.2022 г., пост. по гр.д. № 18 116/2021 г. на РС – Пловдив са уважени изцяло предявените от А. В. Т., ЕГН – ***** срещу „ Изи Асет Мениджмънт „ АД, ЕИК 131576434 осъдителни искиове, като дружеството е осъдено да заплати/върне на Т. недължимо платени от нея суми по признат за недействителен договор за паричен заем № 2694485/30.11.2016 г. както следва: 451, 88 лв. – договорна неустойка и 89, 49 лв. – договорна / възнаградителна / лихва, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 17.11.2021 г. до окончателното изплащане, както и направените от Т. разноски в размер на 105 лв. / 100 лв. ДТ и 5 лв. – съдебно удостоверение / и съответно на този резултат на Адвокатско дружество „ Гърбев „ , Булстат 115895125 - осъществявало безплатно процесуалното представителство на ищцата на основание чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА, са

присъдени – на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА, възнаграждение за производството в размер на 360 лева с ДДС.

Решението е влязло в сила като необжалвано, като в срока за обжалването му АД „Гърбев „ е депозирало молба за неговото изменение в частта за разносните, като е формулирано искане на дружеството да се присъди още адвокатско възнаграждение, тъй като е осъществявало безплатната защита по повече от един иск и с оглед разпоредбата на чл. 2 ал. 5 от Наредба № 1/9.7.2004 г. – в който смисъл и съдебната практика, възнаграждение на адвоката се следва за всеки от обективно съединените искове, съобразно цената на всеки от тях.

С Определението – предмет на настоящата въззивна проверка, съдът е оставил молбата без уважение, като е приел че съгласно практика на ВКС / Определение № 533/30.10.2017 г. по ч.т.д. № 1649/2017 г., I т.о., но не само / в хипотеза на обективно съединени искове материалния интерес съпада със сбора от цената на отделните искове, и на база този сбор се определя и дължимото се адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал. 2 от ЗА – както в случая е постановено с решението, чието изменение по чл. 248 от ГПК се иска. Приел е още че и двете искиви претенции произтичат от едно и също материално правоотношение – договора за паричен заем, фактическите им състави са свързани, с оглед което осъществяването и по двата иска защита е една и съща. Прието е че и затова в случая присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 от ЗА по всеки иск би било в размер надвишаващ сбора на исковите суми и като така искането за такова присъждане на основание чл. 2 ал. 5 от Наредба № 1/9.7.2004 г. представлява злоупотреба с право.

В частната жалба адвокатът поддържа всички възведени в молбата по чл. 248 от ГПК възражения – изложени по горе, а изводите на съда в противна насока са - според него, необосновани и формирани в противоречие с материалния закон. Настоява се – по казаните доводи, че възнаграждението по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 2 от ЗА следва – на основание чл. 2 ал. 5 от Наредбата, да се определи съобразно броя на предявените искове, независимо от тяхната свързаност. Цитира се съдебна практика в този смисъл.

В отговора по чл. 276 от ГПК се поддържат възведените в отговора по чл. 248 ал. 2 от ГПК възражения, а именно че възнаграждението по чл. 38 ал. 2 от ЗА е правилно определено в размер на общи 360 лв. – с ДДС, по изложените от първоинстанционния съд доводи, още повече че исковите се основават на материално правоотношение, произтичащо от един и същи юридически факт и осъществяването и по двата иска защита е еднаква.

Настоящата инстанция намира за правилно обжалваното определение по изложените в него доводи, които напълно споделя и към които препраща. Макар в настоящия случай да се касае до два обективно кумулативно съединени иска, не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 2 от ЗА за всеки от тях – както неоснователно поддържа частния жалбоподател, тъй като и двата иска се основават на облигационни отношения, произтичащи от един и същ юридически факт – договора за заем от 30.11.2016 г. В този случай, цената на иска по смисъла на чл. 68 от ГПК – той и материалния интерес по смисъла на чл. 7 ал. 2 от Наредба № 1/9.7.2004 г., е сбора от цената на обективните кумулативно съединени искове. Прилагане правилото на чл. 2 ал. 5 от Наредбата в случая би довело и до присъждане на възнаграждението по чл. 38 ал. 2 от ЗА в размер надвишаващ сбора на исковите суми и като така и до злоупотреба с права – както правилно е приел районния съд. В тази насока следва да се има предвид и че нормата на чл. 2 ал. 5 от Наредба № 1/9.7.2004 г. постановява че възнаграждение се дължи за всеки иск поотделно, но в зависимост от вида и броя на предявените искове – кумулативно, а в случая освен че - както се каза по горе, исковите произтичат от едно и също материално правоотношение, еднаква е и осъществяването по тях защита – предвид общо възведения

довод за тяхната основателност - недействителност на договора като цяло и на съответните негови клаузи, от който процесните суми произтичат и на основание което се явяват недължимо платени, съответно липсата на възведени самостоятелни доводи за основателност на всяка от отделните претенции. Освен това при оказана безплатна адвокатска помощ присъденото възнаграждение не съставлява присъждане на разноски по смисъла на чл. 78 от ГПК, а обезщетение за положения от адвоката труд, основан на принципа за неговата възмездност.

Предвид изложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Оставя без уважение частната жалба на Адвокатско дружество „Гърбев „, Булстат 115895125 срещу Определение № 8756/12.08.2022 г. по гр.д. № 18 116/2021 г. на РС – Пловдив, с което е оставена без уважение молбата на дружеството по чл. 248 от ГПК с вх. № 56 523/11.07.2022 г. за изменение на постановеното по делото Решение № 2446/05.07.2022 г. в частта за разноските, съставляващи адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 2 от ЗА чрез присъждането на АД „Гърбев „ на допълнително адвокатско възнаграждение.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____